

BEZLUDNY (1) *ai*

V pl subst bezludn(e).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Nie zaludniony, niezamieszkały, pusty; solitarius Cn:

Szereg: »bezludny i nieosadzony«: [Płaczcie] Lány czarne y w polách nowo zápuřczóné Gáie/ y wy bezludne y nie ofádzone Pufzcze/ Od Kárytánřkich gor do pułnocnego Brzegu/ gđdzie morze gnuřné od mrozu wiecznego. Klonřal A3v.

Cf NIELUDNY

KN